

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΤΑΝΑΡΚ

Ο ΑΕΡΑΣ ΕΙΧΕ ΔΥΝΑΜΩΣΕΙ κι έκανε τα παραθυρόφυλλα να τρίζουν. Η μαμά έφερε τη μεγάλη σκάφη και την τοποθέτησε δίπλα στο τζάκι της κουζίνας, οπότε μπόρεσα να πλυθώ και να ζεσταθώ. Καθώς έλουζα τα μαλλιά μου, που κολούσαν ακόμα, αναρωτήθηκα αν θα έφευγε ποτέ η αηδιαστική μυρωδιά του ξινόγαλου από την κάπα μου. Δεν είχα ιδέα ότι σε λίγο θα είχα πολύ σημαντικότερα προβλήματα.

Φάγαμε βραδινό και η μαμά μάς άφησε να ψήσουμε μήλα για επιδόρπιο. Σύντομα, μια υπέροχη, γλυκιά και πικάντικη μυρωδιά πλημμύρισε την κουζίνα. Άρχισα να αισθάνομαι πολύ καλύτερα. Όλα ήταν πάλι σχεδόν φυσιολογικά – σχεδόν όμως. Το καινούριο μου κόσμημα κρεμόταν βαρύ και περίεργο από το λαιμό μου, υπενθυμίζοντάς μου τη μαθητεία μου και το χάρισμα που θα προτιμούσα να μην έχω.

«Τι έγινε στο χωριό σήμερα;» ρώτησε ο Ντάβιν.

«Θα σου πω αύριο» μουρμούρισα και τυλίχτηκα στο παλιό μπλε σάλι της μαμάς. Ο Ντάβιν δεν επέμεινε, απλά κούνησε το κεφάλι. Ένα από τα καλά στοιχεία του Ντάβιν είναι ότι καμιά φορά ξέρει να κρατάει το στόμα του κλει-

στό. Ο Μπίστι, το μεγάλο γκριζο σκυλί μας, ροχάλιζε ήσυχα μπροστά στη φωτιά, ξαπλωμένος στο πλάι, και η Μέλλι είχε στρογγυλοκαθίσει στα πόδια της μαμάς.

«Πες μας την ιστορία με το Δράκο του Χειμώνα» παρακάλεσε.

«Όχι τώρα, Μέλλι».

«Πότε; Πότε, μαμά;»

«Ίσως πριν κοιμηθείς. Αν είσαι καλό κορίτσι!»

Η μαμά έγγραφε προσεκτικά τις ταμπελίτσες για τα μπουκάλια και τα βάζα που είχε γεμίσει το πρωί. Δοχεία με χυμό μήλου και ροδάκινου, κρασί από μούρα και ζελέ από τριαντάφυλλο στέκονταν παραταγμένα σε μεγάλες σειρές πάνω στο τραπέζι της κουζίνας.

Ξαφνικά ο Μπίστι σήκωσε το κεφάλι του και γάβγισε. Ακούστηκε ένας χτύπος στην εξώπορτα. Όλοι μας μείναμε ακίνητοι για λίγο, εκτός από τον Μπίστι, που σηκώθηκε και περπάτησε με πόδια σχεδόν αλύγιστα προς το μικρό χολ της εισόδου. Με έναν αναστεναγμό, η μαμά άφησε κάτω την πένα της.

«Ήρεμα, Μπίστι. Ντάβιν, δεσ ποιος είναι».

«Γιατί δε μας αφήνουν ήσυχους, τουλάχιστον τα βράδια;» μουρμούρισε ενοχλημένος.

«Ντάβιν!»

«Εντάξει, πάω!»

Καθόμουν σ' αναμμένα κάρβουνα, περιμένοντας ότι ο επισκέπτης θα ήταν ο μπαμπάς της Σίλλα. Αλλά ο άντρας που μπήκε ήταν ξένος. Αυτό ήταν μάλλον συνηθισμένο – πολλοί ξένοι έρχονταν να δουν τη μητέρα μου όλη την ώρα, είτε για να ζητήσουν βοήθεια για κάποιον άρρωστο ή, ευτυχώς σπανιότερα, γιατί χρειάζονταν την Αισχύντρα.

«Ευλογημένο να 'ναι το σπιτικό σας» είπε ο ξένος, ρίχνοντας ανήσυχες ματιές στον Μπίστι, που του έφτανε μέχρι τη μέση.

«Να 'στε καλά» απάντησε ευγενικά η μητέρα μου. «Περάστε. Μην ανησυχείτε, δε δαγκώνει. Καθίστε δίπλα στη φωτιά, να στεγνώσουν τα ρούχα σας».

«Σας ευχαριστώ» είπε, βγάζοντας την κουκούλα του βρεγμένου μανδύα του. «Αλλά δεν υπάρχει καιρός για χάσιμο. Είστε η Μελουσσίνα Τονέρ, έτσι δεν είναι;» Τώρα διακρίναμε πια το πρόσωπό του, γλωμό, με αδρά χαρακτηριστικά. Τούφες από τα μαύρα του μαλλιά κολλούσαν στο πρόσωπο και στο κούτελό του από τη βροχή. Έδειχνε πολύ ταλαιπωρημένος.

«Μάλιστα» απάντησε κοφτά η μητέρα μου. «Το δικό σας όνομα;»

«Δεν έρχομαι εδώ για δική μου υπόθεση» είπε, αποφεύγοντας το βλέμμα της.

«Μεταφέρω ένα μήνυμα από τον αρχιδικαστή του Ντάναρκ».

Δε νομίζω ότι ο αγγελιοφόρος το πρόσεξε, αλλά οι στενοί ώμοι της μητέρας μου είχαν αρχίσει να σφίγγονται. Το Ντάναρκ είναι μακριά, κάτω στην ακτή, σε μεγάλη απόσταση από τις Σημύδες, και είναι σίγουρο ότι ο αρχιδικαστής δεν τη χρειαζόταν για τις θεραπευτικές της ικανότητες. Όχι, χρειαζόταν την Αισχύντρα, και αυτό σήμαινε ότι είχε γίνει έγκλημα.

«Δώσ' μου το μήνυμα λοιπόν» είπε ήρεμα.

Ο άνθρωπος από το Ντάναρκ έβγαλε από τη ζώνη του μια μακρόστενη δερμάτινη θήκη και την έδωσε στη μαμά. Πρόλαβα να δω τη σφραγίδα του Ντάναρκ, ένα κοράκι κι

ένα κύμα, πάνω στο κατακόκκινο βουλοκέρι που έκλεινε τη θήκη. Η μαμά έσπασε τη σφραγίδα και έβγαλε μια περγαμηνή. Αφού την ξεδίπλωσε προσεκτικά, την έφερε κοντά στη λάμπα, για να μπορέσει να τη διαβάσει. Το γλυκό φως της λάμπας έπεσε πάνω στα απαλά, στιλπνά, καστανά μαλλιά της και στα λεπτά μακριά χέρια της. Μόνο το πρόσωπό της έμεινε στη σκιά.

«Κατάλαβα» είπε τελικά. Η φωνή της είχε σκληρύνει, όπως κάθε φορά που προσπαθούσε να κρύψει τα συναισθήματά της. «Πρέπει λοιπόν να έρθω».

«Όχι!» φώναξε η Μέλλι και άρπαξε τη μαμά από το μαυνίκι. «Μου το υποσχέθηκες..., μου υποσχέθηκες ότι θα μου πεις την ιστορία του Δράκου του Χειμώνα».

Άρχισε να κλαίει και ήξερα ότι δεν έκλαιγε μόνο για την ιστορία. Η Μέλλι φοβάται όταν η μαμά δεν είναι σπίτι να τη βάλει για ύπνο. Ειδικότερα βραδιές με αέρα σαν τη σημερινή, με όλα αυτά τα τριξίματα, τους χτύπους και τους κρότους από κλαδιά που σπάζουν στον οπωρώνα.

«Ήσυχα, μωρό μου, ήσυχα». Η μαμά πήρε αγκαλιά τη Μέλλι και τη λίκνισε, όπως είχε κάνει και με μένα νωρίτερα. «Θα σου πει ο Ντάβιν την ιστορία. Κι όταν ξυπνήσεις αύριο, το πιθανότερο είναι ότι θα έχω γυρίσει».

«Δεν τη λέει όπως εσύ!»

«Τη λέει ακόμα καλύτερα. Έλα, γλυκό μου παιδί, είσαι μεγάλη κοπέλα πια. Δες την Ντίνα. Τη βλέπεις να κλαίει;»

Όχι, δεν έκλαιγα, αλλά μετά την ημέρα που πέρασα, αισθανόμουν *την ανάγκη* να κολλήσω πάνω στη μητέρα μου και να αρχίσω να σουρλιάζω μέχρι να μου υποσχεθεί ότι δε θα μας άφηνε. Δεν το έκανα όμως. Καταλάβαινα ότι η μαμά έπρεπε να φύγει. Ήξερα ότι δεν της άρεσε καθόλου

να μας αφήνει και ότι θα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να καθίσει μαζί μας, για να βάλει τη Μέλλι στο κρεβάτι της και να της πει την ιστορία με το Δράκο του Χειμώνα που δεν μπορούσε να κοιμηθεί όλο το καλοκαίρι.

«Έλα, Μέλλι» είπα. «Νομίζω ότι είναι έτοιμο το μήλο σου. Θες και λίγο μέλι από πάνω;»

Ευτυχώς, η Μέλλι είναι γλυκαντζού. «Πολύ μέλι» απαίτησε. «Και στη μέση μαρμελάδα!»

Κοίταξα τη μαμά, που ένενυσε καταφατικά. «Και μαρμελάδα στη μέση» είπε. «Αλλά μην ξεχάσεις να πλύνεις τα δόντια σου μετά».

«Μπορεί να κοιμηθεί ο Μπίστι στο κρεβάτι μου;»

«Αν η Ντίνα τον βουρτσίσει καλά». Η μαμά σηκώθηκε, πήρε το καλό μαύρο σάλι της από την κρεμάστρα δίπλα στη σύμπα και το έριξε στους ώμους της. Ο Ντάβιν είχε ήδη έτοιμο το χοντρό της μανδύα.

«Κάνει κρύο» της είπε. «Μείνε εκεί αν ο καιρός είναι κακός. Θα τα καταφέρουμε».

«Σ' ευχαριστώ, αγάπη μου» είπε. «Το ξέρω ότι θα τα καταφέρετε. Αλλά προτιμώ να γυρίσω το συντομότερο». Τον αγκάλιασε. Είχαν σχεδόν το ίδιο ύψος πια. Τα ίδια καστανοκόκκινα μαλλιά. Το ίδιο λεπτό σώμα, τα ίδια λεπτά χέρια και πόδια, τόσο λεπτά, που ήταν, λες, νεραϊδένια. Κατά τη γνώμη μου, εγώ και η Μέλλι ήμασταν πιο τετράγωνες και άχαρες. Η μαμά έλεγε ότι είχαμε ρωμαλέα σώματα, ότι είχαμε δύναμη μέσα μας, ότι πατούσαμε γερά στη γη. Αλλά θα προτιμούσα να μοιάζω με νεράιδα του δάσους όπως η μαμά. Και ποιος είχε τη φαινή ιδέα να έχω μαύρα και σκληρά μαλλιά, σαν την ουρά του αλόγου; Αφού είχα κληρονομήσει το καταραμένο χάρισμά της, δεν μπο-

ρούσα να είχα κληρονομήσει και λίγη από την ομορφιά της; Δεν ήταν δίκαιο.

«Καληνύχτα, αγάπη μου» είπε η μαμά, δίνοντας ένα φιλί στο μάγουλο της Μέλλι. Η Μέλλι αγκάλιασε το λαιμό της μαμάς με χέρια πασαλειμμένα με μέλι. Δεν ήθελε να την αφήσει, αλλά ακόμη και η Μέλλι ήξερε ότι δεν είχε νόημα να παραπονιέται.

«Γύρνα αμέσως σπίτι» απαίτησε. «Όσο πιο γρήγορα μπορείς».

«Όσο γρήγορα τρέχει η Μπλέιζ» υποσχέθηκε η μαμά χαμογελώντας. «Καληνύχτα, Ντίνα».

Με αγκάλιασε, και αισθάνθηκα το σώμα της να τρέμει. Κοίταξα την περγαμινή που κρατούσε ακόμη.

«Είναι άσχημα τα πράγματα;» ρώτησα σιγανά για να μην ακούσει η Μέλλι.

«Φαίνονται άσχημα. Αλλά θα δούμε».

«Θέλεις να έρθω μαζί σου; Θέλω να πω..., επειδή είμαι η μαθητευόμενη σου τώρα».

Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι. Αρκετά πέρασες σήμερα. Και θα προτιμούσα να ξεκίναγες με κάτι λιγότερο... σοβαρό». Άγγιξε τα μαλλιά μου με τα χείλη της. «Να προσέχετε ο ένας τον άλλον».

Ο Μπίστι είχε ήδη αρχίζει να κλαψουρίζει, παρακαλώντας να πάει μαζί της, αλλά η μαμά τον έπιασε από τη μακριά μουσούδα του και τον κοίταξε μέσα στα κατακίτρινα μάτια του.

«Κάτσε φρόνιμα» του είπε αυστηρά. «Να προσέχεις τα παιδιά μου».

Ο μεγάλος μας σκύλος ξεφύσηξε και κατέβασε την ουρά του, που πλέον δεν την κουνούσε. Αλλά δεν προσπάθη-

σε να τρέξει ξοπίσω της όταν ο άνθρωπος από το Ντάναρκ άνοιξε την πόρτα στη μητέρα μου και μετά την ακολούθησε μέσα στη βροχή και στο σκοτάδι.

Καθάρισα με ένα πανί τα χέρια και το πρόσωπο της Μέλλι, που ήταν γεμάτα μέλι, και τη βοήθησα να βγάλει τους σπόρους των μούρων από τα δόντια της. Ο Μπίστι με άφησε να τον βουρτσίσω καθώς ο Ντάβιν μάς έλεγε την ιστορία του Δράκου του Χειμώνα, κι αφού η Μέλλι αποκοιμήθηκε με τον Μπίστι να έχει ξαπλώσει στη βάση του κρεβατιού, ο Ντάβιν κι εγώ ξενυχτήσαμε μιλώντας. Τελικά, του είπα την ιστορία με τη Σίλλα.

«Η Σίλλα είναι εγωίστρια και κότα» είπε απότομα. «Αν την ντροπιάσες λιγάκι, της άξιζε. Ακόμα και τα αδέρφια της έχουν αρχίσει να υποπτεύονται τα καμώματά της».

Τις περισσότερες φορές, μου αρέσει που ο Ντάβιν είναι ο μεγαλύτερος αδερφός μου. Όχι όταν με πειράζει ή όταν με καταπιέζει, φυσικά, αλλά όταν λείπει η μαμά και βρέχει και έχει αέρα, σαν τώρα, είναι παρήγορο να ξέρω ότι είναι εδώ, στα δεκαπέντε του, ολόκληρος άντρας σχεδόν. Η φωτιά είχε σβήσει και είχαν απομείνει μόνο στάχτες στο τζάκι, οπότε αποφασίσαμε να πάμε να κοιμηθούμε και οι δυο μας στην ίδια κόγχη του δωματίου που ήταν το κρεβάτι της Μέλλι, για παρέα και ζεστασιά. Ξαπλωμένη μέσα στο σκοτάδι, άκουγα τον αέρα που σιγά σιγά κόπαζε. Λίγο αργότερα η βροχή σταμάτησε να κροταλίζει στη στέγη και στα παντζούρια και σκέφτηκα ότι, αν δεν ξανάβρεχε, η μαμά θα μπορούσε να επιστρέψει σήμερα. Αλλά, όταν ξυπνήσαμε το επόμενο πρωί, δεν είχε φανεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Ο ΝΤΡΑΚΑΝ

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΩΙ ξυπνήσαμε και προσπαθήσαμε να προσποιηθούμε ότι δε συμβαίνει τίποτα. Ο Ντάβιν άνοιξε τα παραθυρόφυλλα. Η ημέρα ήταν μουντή και σκοτεινή, με βαριά γκριζα σύννεφα, αλλά τουλάχιστον είχε σταματήσει ο αέρας. Έφερα νερό από το πηγάδι, σudaύλισα τη φωτιά και έπιασα να μαγειρεύω το χυλό για το πρωινό μας. Η Μέλλι ήθελε να της βάλω μέλι στο πρωινό της.

«Έφαγες πολύ μέλι χτες» της είπα. «Θα καταλήξεις χοντρή σαν αρκούδα!»

«Δεν είμαι χοντρή» μου είπε. «Είμαι μια πολύ όμορφη κοπέλα!»

Όντως, δεν έλεγε ψέματα. Η Μέλλι ήταν στρουμπουλή, αλλά το δέρμα της ήταν απαλό, όμορφο και φωτεινό, σαν τα φτερά του περιστεριού ή σαν τη γούνα μικρής γάτας. Τα μαλλιά της ήταν απαλά, με στιλπνές καστανοκόκκινες ανταύγειες σαν της μαμάς και του Ντάβιν, ίσως περισσότερο κόκκινα παρά καστανά. Εγώ ήμουν η μόνη στην οικογένεια με μαλλιά σαν την αλογότριχα.

«Πιθανόν» της απάντησα. «Αλλά αυτό το μέλι πρέπει να μας κρατήσει όλο το χειμώνα».

«Η μαμά πάντα με αφήνει να φάω μια κουταλιά».

«Αυτό δεν είναι αλήθεια—» πήγα να πω, αλλά ο Ντάβιν με διέκοψε.

«Αφησέ τη να φάει». Καθόταν δίπλα στο παράθυρο, κοιτάζοντας με μισόκλειστα μάτια τον ουρανό.

«Ντάβιν...»

«Ντίνα, μην είσαι τόσο αυστηρή μαζί της».

«Δεν το εννοούσα έτσι...» Παρατήρησα το κουρασμένο πρόσωπό του και τον τρόπο που κρατούσε τα χέρια του διπλωμένα στο στήθος, λες και κρύωνε. «Είσαι καλά;»

«Είμαι μια χαρά. Πεινάω όμως. Είναι έτοιμος ο χυλός;»

Το 'ξερα ότι ανησυχούσε για τη μαμά, αλλά δεν είπα τίποτα. Σερβίρισα το χυλό και έβαλα μια κουταλιά μέλι στη μερίδα της Μέλλι.

«Η βροχή σταμάτησε το βράδυ» είπα σιγανά στον Ντάβιν.

«Ναι» είπε. «Κόπασε κι ο αέρας».

Τα βλέμματά μας διασταυρώθηκαν, αλλά δεν είπαμε αυτό που είχαμε στο μυαλό μας: ότι δεν έφταιγε ο καιρός που δε γύρισε η μαμά.

«Έλα» είπα, δίνοντας στον Ντάβιν το κουτάλι με το μέλι. «Μας χρειάζεται κάτι γλυκό».

Λίγο μετά το μεσημέρι, ο ήλιος ξετρύπωσε πίσω από τα σύννεφα, αλλά η μαμά ακόμα δεν είχε φανεί. Ταΐσαμε τις κατσίκες, τις κότες, τα περιστέρια και τα κουνέλια και μαζέψαμε όλα τα μήλα και τα ροδάκινα που είχε ρίξει κάτω ο αέρας. Η πράσινη κάπα μου είχε σχεδόν στεγνώσει και η μυρωδιά από ξινόγαλα είχε φύγει σχεδόν τελείως.

«Πού είναι η μαμά;» ρώτησε η Μέλλι. «Γιατί αργεί τόσο;»

«Δεν ξέρω, Μέλλι».

Η Μέλλι άρχισε να μυξοκλαίει. «Φοβάμαι» είπε. «Πού είναι η μαμά;»

«Ξέρεις τι;» της είπα και την πήρα από το χέρι. «Ο Ντάβιν θα σε πάει στο σιδηρουργείο για να δεις την Έλλυν και το Ρίκερτ. Μπορείς να πας να παίξεις με τη Σάλ και την Τέννα μέχρι να γυρίσει η μαμά».

Το πρόσωπο της Μέλλι έλαμψε. «Δες να φτιάξει καμία τούρτα η Έλλυν;»

«Πολύ πιθανό, αφού φτιάχνει συχνά τούρτες». Η γυναίκα του σιδηρουργού είχε αδυναμία στη Μέλλι και στα τεράστια πράσινα μάτια της.

«Δεν έρχεσαι και συ;» ρώτησε ο Ντάβιν, αλλά εγώ κούνησα το κεφάλι.

«Είναι προτιμότερο να κάτσει κάποιος από μας εδώ. Επιπλέον, είναι καλύτερο για σας να μην είμαι μαζί σας».

«Ο Ρίκερτ δε σε φοβάται» αντέδρασε ο αδερφός μου.

«Μπορεί και όχι. Αλλά ούτε αυτός με κοιτάει στα μάτια. Και... μετά από τα χτεσινά, καλύτερα να μην εμφανιστώ για λίγο καιρό».

«Αυτό δεν είναι λύση» διαμαρτυρήθηκε με ύφος τσαντισμένο και ελαφρώς ανήσυχο.

«Μπορεί και όχι. Παρ' όλα αυτά, θα μείνω εδώ».

Όταν ο Ντάβιν και η Μέλλι έφυγαν για το χωριό, πήρα το καλάθι με τα φρούτα, κάθισα στον πάγκο δίπλα στην αποθήκη και άρχισα να καθαρίζω τα μήλα. Το φως του ήλιου και η μυρωδιά από τα μήλα προκάλεσε τις πεινασμένες, μαυροκίτρινες σφήκες, που πετούσαν μανιασμένα γύρω μου. Έπρεπε να προσέχω κάθε φορά που πήγαινα να

πιάσω ένα καινούριο μήλο από το καλάθι. Γύρω μου είχαν μαζευτεί και οι περισσότερες κόττες, που ήρθαν για να τιμπήσουν τις φλούδες κακαρίζοντας. Ο Μπίστι ξάπλωσε σε ένα σημείο που το έλουζε ο ήλιος, κι αφού έβγαλε μια βαριά ανάσα, ακούμπησε το κεφάλι του στα μπροστινά του πόδια. Όταν ήταν κουτάβι, το είχε συνήθιο να κυνηγάει σφήκες και μέλισσες, αλλά, επειδή τον είχαν τιμπήσει τόσες φορές, τις άφηγε πλέον στην ησυχία τους.

Έριξα άλλο ένα καθαρισμένο μήλο μέσα στην κατσαρόλα. Ξαφνικά, ο Μπίστι σήκωσε το κεφάλι του και γάβγισε επιφυλακτικά. Με το χέρι μου σκίασα τα μάτια μου και κοίταξα προς το δρόμο του χωριού. Αποκλείεται να γυρνούσε κιόλας ο Ντάβιν. Μετά άκουσα τον ήχο από οπλές αλόγου από την άλλη μεριά, από το δρόμο για το Ντάναρκ. Αισθάνθηκα μεγάλη ανακούφιση: η μαμά επέστρεψε..., αλλά ο Μπίστι τινάχτηκε και άρχισε να γαβγίζει δυνατά και μανιασμένα, τόσο που τα κοτόπουλα, ξαφνιασμένα, ξεχύθηκαν στην αυλή.

Η ανακούφιση διαλύθηκε. Ο Μπίστι δε γάβγιζε ποτέ για ψύλλου πήδημα. Και σε καμιά περίπτωση δε θα γάβγιζε στη μαμά ή στην Μπλέιζ. Άρα το άλογο που είχα ακούσει ανήκε σε κάποιον ξένο. Ίσως σε κάποιον περαστικό που είχε δουλειές στις Σημύδες ή σε κάποιον ταξιδιώτη με προορισμό τα μακρινά βουνά.

Ένα μεγάλο μαύρο άλογο εμφανίστηκε πίσω από τη μάντρα με τις κασίκες. Ο καβαλάρης του φαινόταν και αυτός τεράστιος και σκοτεινός, ντυμένος με μαύρα δερμάτινα ρούχα και τυλιγμένος με μια σκούρα μπλε μπερτα. Τράβηξε τα χαλινάρια του αλόγου του και έριξε μια ματιά στον Μπίστι, που ακόμη γάβγιζε. Μετά το βλέμμα του έπεσε σε μένα.

«Αυτό είναι το σπίτι της Αισχύντρα;» ρώτησε. Το μαύρο άλογο ρουθούνισε και χτύπησε το έδαφος με τη μια του οπλή, εκτοξεύοντας σπίθες με το σιδερένιο του πέταλο.

«Μάλιστα». Σηκώθηκα και καθάρισα τα χέρια μου από το ζουμί των μήλων στην ποδιά μου. «Αλλά η Αισχύντρα δεν είναι εδώ αυτή τη στιγμή».

«Όχι, δεν είναι. Το ξέρω» είπε τραβώντας ελαφρά τα χαλινάρια. Το άλογο σταμάτησε να χτυπάει την οπλή του, αλλά, καλού κακού, κράτησα και τον Μπίστι από το κολάρο του. «Εσύ είσαι η κόρη της, αν δεν κάνω λάθος;»

«Μάλιστα. Λέγομαι Ντίνα Τονέρ».

Κατέβηκε από το άλογο και με πλησίασε. Ο Μπίστι έδειξε τα δόντια του και τινάχτηκε τόσο βίαια, που σχεδόν θα μου 'φευγε απ' τα χέρια.

«Ηρέμησε» του είπα. «Κάτσε κάτω!»

Θέλοντας και μη, ο Μπίστι έκατσε. Το μακρόστενο γκριζωπό σώμα του ήταν σε τέτοια τρομερή ένταση, που τον αισθανόμουν να τρέμει δίπλα στα πόδια μου. Γιατί ήταν τόσο εξαγριωμένος; Επειδή έλειπε η μαμά και αισθανόταν υπεύθυνος; Ο ξένος σταμάτησε και κοίταξε το σκύλο που του έδειχνε τα δόντια του, μετά στράφηκε σε μένα και, παρ' όλο που με είχε πλησιάσει πια, με κοίταξε κατευθείαν μέσα στα μάτια.

Μια περίεργη, έντονη αίσθηση με κυρίευσε. Τα μάτια του ήταν μπλε, ένα πολύ βαθύ μπλε, σαν το σούρουπο. Σαν ένα ψυχρό και καθαρό σούρουπο. Το βλέμμα του συνάντησε το δικό μου χωρίς δισταγμό. *Όποιος μπορεί να δει μια Αισχύντρα στα μάτια είναι ξεχωριστός άνθρωπος, μου είχε πει η μαμά. Και ο καλύτερος φίλος που θα μπορούσες να έχεις. Άρα ο ξένος ήταν φίλος; Ή θα μπορούσε να γίνει*

φίλος; Τον κοίταξα ξαφνικά με όλο και περισσότερο ενδιαφέρον. Δεν είχε γενειάδα, ούτε καν μουστάκι ή γενάκι που είχαν οι περισσότεροι άντρες. Το πρόσωπό του ήταν άτριχο, σχεδόν σαν παιδιού. Όλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ήταν λεπτά – η μύτη, τα χείλια, το πιγούνι. Ήταν δύσκολο να προσδιορίσω την ηλικία του, γιατί, παρ' όλο που το πρόσωπό του ήταν άτριχο, υπήρχε κάτι στην έκφρασή του και στο βλέμμα του που τον έκανε να φαίνεται αιώνες μεγαλύτερος από τον Ντάβιν ή τον Τορκ, το μεγαλύτερο γιο του μυλωνά.

«Έχω ένα μήνυμα από τη μητέρα σου, Ντίνα» μου είπε. «Χρειάζεται τη βοήθειά σου».

Η παγωμάρα που είχα νιώσει όταν κοιταχτήκαμε με τον Ντάβιν την ώρα που τρώγαμε πρωινό ξαναγύρισε απρόσμενα, πιο έντονη από πριν.

«Γιατί;» Η φωνή μου ακούστηκε ασθενική, χαμένη και τρομαγμένη.

«Αυτό θα σ' το πει η ίδια» είπε. «Αλλά, αν δε φοβάσαι να καβαλήσεις ένα μεγάλο άλογο, θα μπορέσουμε να φτάσουμε στο Ντάναρκ πριν πέσει η νύχτα. Και είμαι σίγουρος ότι δε φοβάσαι, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, δε φοβάμαι» είπα, αλλά, για να πούμε την αλήθεια, το μαύρο άλογο ήταν πολύ μεγαλύτερο από οποιοδήποτε άλογο είχα καβαλικέψει μέχρι τώρα. «Αλλά πρέπει να αφήσω ένα σημείωμα στον αδερφό μου».

«Στον αδερφό σου; Γιατί, πού είναι;»

«Στου σιδερά, αλλά θα αργήσει να γυρίσει».

Ούτε που μου πέρασε από το μυαλό να διστάσω ή να αρνηθώ να πάω μαζί του, παρ' όλο που ήταν ξένος και ο Μπίστι τού είχε γαβγίσει. Τον εμπιστευόμουν. Δεν μπο-

ρούσα να κάνω διαφορετικά αφού στεκόταν μπροστά μου και με κοίταζε κατάματα, με τον τρόπο που με κοιτάζει μόνο η οικογένειά μου. Ίσως τελικά η μαμά να αποφάσισε ότι η μαθητεία μου έπρεπε να ξεκινήσει από τα συμβάντα στο Ντάναρκ.

Έκλεισα τον Μπίστι στην κουζίνα. Με το που τον άφησα, άρχισε πάλι να γαβγίζει, πηδώντας και βάζοντας τα μπροστινά του πόδια πάνω στην πόρτα. Οι προσπάθειές μου να τον ησυχάσω ήταν άκαρπες. Έπλυνα τα χέρια μου στο πηγάδι και μετά πήγα μέσα για να γράψω ένα σημείωμα στον Ντάβιν. Ο γραφικός μου χαρακτήρας είναι πολύ καθαρός, τόσο καθαρός, που καμιά φορά η μαμά με αφήνει να γράφω τις ταμπελίτσες για κάποια βάζα ή μπουκάλια από το κελάρι – και έχει, φυσικά, μεγάλη σημασία να μπορεί κάποιος να ξεχωρίσει εάν η ταμπελίτσα γράφει «Μπελαντόνα» ή «Βαλεριάνα». Μερικά από τα γιατρικά της μητέρας μου μπορεί να αποδειχτούν πολύ επικίνδυνα αν χορηγηθούν σε λάθος ασθενή ή με λανθασμένη δοσολογία.

«Πού θα πάμε;» φώναξα στον ξένο, που περίμενε υπομονετικά έξω από την πόρτα κρατώντας τα χαλινάρια του αλόγου του. «Στο Ντάναρκ;»

«Ναι» απάντησε. «Στο Ντάναρκ».

Έγραψα λοιπόν ένα σημείωμα στον Ντάβιν, λέγοντάς του ότι έφτασε μήνυμα από το Ντάναρκ ότι η μαμά ήταν ακόμη εκεί και χρειαζόταν τη βοήθειά μου. Του έγραψα επίσης ότι ίσως θα ήταν καλύτερα αν έμενε με τη Μέλλι στο σιδηρουργείο απόψε και υπέγραψα *Με αγάπη, Ντίνα*. Το δίπλωσα, έγραψα το όνομα του Ντάβιν απ' έξω και το έβαλα πάνω στο τραπέζι της κουζίνας, όπου δεν υπήρχε

περίπτωση να μην το δει. Μετά έβαλα τη φρεσκοπλυμένη κάπα μου, είπα στον Μπίστι να πάει στο καλάθι του και επέστρεψα στην αυλή.

Το μαύρο άλογο φάνταζε θεόρατο. Ο ξένος με σήκωσε λες και ήμουν πούπουλο και με τοποθέτησε με τέτοιο τρόπο, ώστε να πόδια μου να κρέμονται από τη μια μεριά, σαν τις πριγκίπισσες που ιππεύουν με τα μακριά φουστάνια τους. Φυσικά, το θέαμα ήταν καλύτερο από το να ιππεύω με τη φούστα μου μαζεμένη και τα πόδια ανοιχτά, αλλά ήταν και πολύ πιο δύσκολο. Αισθανόμουν ότι ανά πάσα στιγμή θα έπεφτα κάτω. Ο ξένος σκαρφάλωσε από πίσω μου και με έπιασε από τη μέση, καθοδηγώντας άνετα το άλογο με το ένα χέρι.

«Ακόμα δεν ξέρω το όνομά σου» είπα διστακτικά.

«Ντράκαν» απάντησε, χωρίς να προσδιορίσει αν αυτό ήταν όνομα ή επίθετο. Σκούντησε ελαφρά το άλογο, που ξεκίνησε με έναν ελαφρύ καλπασμό. Εγώ ήμουν απασχολημένη με το να προσπαθώ να μην πέσω. Όσο το μαύρο άλογο μας οδηγούσε όλο και πιο μακριά στο δρόμο για το Ντάναρκ, άκουγα ακόμη τον Μπίστι, που γάβγιζε λες και δε θα σταματούσε ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Ο ΛΑΚΚΟΣ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ

ΤΟ ΝΤΑΝΑΡΚ ΗΤΑΝ ένα παλιό φρούριο που είχε εξελιχθεί σε πόλη. Ήταν χτισμένο πάνω σε κάτι τεράστιους βράχους, ζωσμένο από μεγάλα λασπωμένα βαλτοτόπια. Υπήρχε ένας μύθος για έναν αρχαίο γίγαντα, τον Ντουν, που μέσα στο θυμό του είχε ξεριζώσει μια βουνοκορφή και την είχε πετάξει σε μια γοργόνα που τον περιέπαιζε. Η βουνοκορφή είχε προσγειωθεί χωρίς να βρει το στόχο της, δημιουργώντας το Βράχο του Ντουν, που ξεφύτρωσε μπροστά μας μαύρος, τετράγωνος και απειλητικός.

«Έχεις ξαναέρθει εδώ;» με ρώτησε ο Ντράκαν, που δεν είχε μιλήσει σχεδόν καθόλου στη διάρκεια του ταξιδιού.

«Μια φορά» απάντησα. «Με τη μητέρα μου. Αλλά είχα φτάσει από εκείνη την πύλη...» είπα, δείχνοντάς του την Ανατολική Πύλη, που ήταν το συνηθισμένο σημείο άφιξης των ταξιδιωτών που ακολουθούσαν τον παλιό δρόμο του Ντάναρκ.

«Από δω είναι πιο σύντομα» είπε. Είχε αφήσει το δρόμο εδώ και ώρα και είχε οδηγήσει το μαύρο άλογο σε ένα μονοπάτι που δε φαινόταν πολυπατημένο. Το άλογο έπρεπε να πηδάει ή να περπατάει με δυσκολία μέσα από λα-